

---

nyolc vers

BRASNYÓ ISTVÁN

SZÜLETÉS

A nádasok felől
szüremlik a sötétség.

Itt születni,
e földnyelven,
melyet az ég öltött.

Megszületni
a hatalmasan kerengő
véres fellegekből.

Itt,
testet öltve,
földökölve gázolni keresztül.

Füstön,
csikorgó égbolton —
egyetlen szót kiáltva.

Madárhangot,
sikolyt túlkiabálva:
át,
át.

A varangyos sertésbórból
kibújva
lerázni agyagot,
vizet.

Es csörtetni rőfögve
s zihálva
a lehegő kutya-falkában.

Testet öltve
a szívben, a szívben,
mely ábrándozva dobban.

LÉTEZNI

Létezni, elméletben.
Akkire hajnalban
vadásznak.

Akit az árnyakról
választanak le
színtelenül.

Csak így,
üres kézzel
a fortyogó ég alatt
károgva remegni
a zuhogó szélben.

LEHELET

Lehelet a feneketlen
mocsárból.

Egy sóhajtás
a mérhetetlen kopolyából,
mely bőrét levetve
bugyborog.
Öklendezni
a nyálkás sárkánytüdőben.

És belekotorva
és iszapot harapva
és keserű halat
az égkék fényben:

Visszaindulni a feltört
tojásba,
a puszta buborékba,
mely reménytelen és elhagyott
otthonunk.

A PENGE

Suhogás
a vakító levegőn át,
hogymint átmetesz, letarol.

Vas-szárnyakra
feszítve,
a szélrózsa vitorláira,
zúg keresztül a kátrányos
síkon

Ez a
villámlás,
ez a gyökerekben lapító
tapogatózás

A szem felé,
mely vaksötét éjszakában
tulajdon
láthatatlan gabonáját
csépelel.

KÉRŐDZÉS

Az örvény, ahogy besodor
a ködbe,
elnyelve egészben.

Egy darab ég,
egy darab föld közé
szorítva.

Odalapítva szájpadrólásához.

De ki fogja visszakérdőzni
e jajongást,
mely ott
bugyborékol az ingovány alatt,

És ki-kitör
teli pofával
a megnevezhetetlen bendőből.

ÁTKELÉS

A hatalmas kék kutya
benn áll a ködökben
szél alá szaglász
míg a vére szivárog

Ó rózsza
pallók rozsdája
nyárvégi fűé
mely valahová átvezet

Leperegtek ti
szavak könnyek
leperegtek olyan időkben
milk nem fogják fel vérét
és zuhogó léptei hangját
annak
ki megkísérli
hogyan lélekszakadva átkeljen

KŐ

Termelem a követ
az úrt betölteni.

Megfeszülve s verejtékezve
rakok követ
kő ellenében
a növekedő úrben.
Nem lehet legyűrni,

nem lehet megfélemlíteni:
jó szándékkal teszem
és éltet
a jó reménység

Kő, kő:
megvetni lábamat,
rávérsni ellenségem
arcát —
amit nem koptat le
semmilyen idő
és nem takar el soha
a holtak feledése.

FORDULÓK

A fordulóknál
a vadcsapás, az elszórt
nyomok a hóban.
A fordulóknál

a sövény mögött
a feltúrt vadcsapáson
ebek szimatolnak,
nyelik a havat,
láncuk csörgetik.

A lobogó fákra
a fordulóknál
leereszkednek a varjak,
fegyverek szíja csikorog,
s a hóban
a csizmák patanyoma.

A fordulóknál.